בס"ד

יום **ג', ז' באב** תש"ס (**8** באוגוסט)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

הימים הולכים וקרבים ליום העצוב מכל ימות השנה, היום שהיה אמור להיות **יום שבו משה רבינו מבשר לבני ישראל במדבר להתכונן להכנס לארץ המובטחת, לארץ ישראל**. במקום זה, בעקבות הוצאת הדיבה של המרגלים במסגרת "דו"ח הביקור" – דיבה על ארץ הקודש – עם ישראל פרץ בבכי באותו **ליל תשעה באב**. והפך תשעה באב מיום חג ליום אבל לדורות.

גם היום, **ז' באב**, זוכה לתפקיד בשלשלת האירועים לפני חורבן בית המקדש הראשון:
מהיום **ט' בתמוז**, שבו הובקעה העיר ופרצו הכשדים של נבוכדנאצר לתוכה, ועד **ז' באב**, נתקיימו בירושלים נבואותיו של ירמיה, והיה האויב הורס ומחריב את הכל. ולא רק הכשדים, אלא **כל שכני יהודה הרעים הצטרפו** אל הכשדים, וכולם כאחד היו מהרסים ומחריבים והורגים ביהודה ובירושלים. וגם הקב"ה היה כביכול מקונן ומיילל על בניו שנפלו בחרב. ומכיוון שלא שב העם אל ה', "נלאתי הינחם אמר ה'..." ויסתר פניו מהם, וימותו בחרב, ברעב ובמגיפה. ואמר הקב"ה, "כל זמן שאני בביתי, אין אומות העולם נוגעים בו. אסלק עיני ממנו, ואישבע שאיני מזדקק לו עד עת בוא הקץ".
מיד נשבע הקב"ה בימינו והחזירה אחור מפני אויב, ואותו יום היה היום, **ז' לחודש אב**, ובו ביום נכנסו האויבים להיכל להחריבו, וביום ה 7- לחודש אב ולמחרתו ה 8-, היו האויבים אוכלים ושותים בהיכל והיו מקלקלים את המקום, אלא שכבר נגזרה הגזירה מלפניו...

****

<u>לקראת תשעה באב</u>:
כשחזרו המרגלים מתור הארץ מקץ 40 יום, ובאו למדבר פארן ששם חנה מחנה ישראל, ויוציאו דיבת הארץ לאמור, "הארץ אשר עברנו בה לתור אותה – ארץ אוכלת יושביה היא וגו' " {בעטו בזה בחסדי ה' יתברך. אומר על כך רש"י – (אמרו המרגלים), 'בכל מקום שעברנו מצאנום קוברי מתים'. (אך) הקב"ה עשה (זאת) לטובה: כדי לטורדם באבלם, ולא יתנו לב לאלה.} וירגנו (=ויתלוננו) ישראל באהליהם ויאמרו, "אנה אנחנו עולים, אחינו המסו את לבבנו" וכו' – אותו היום **ח' באב** , ערב תשעה באב, היה.
חשך היום, נפלה רוחם של כל העדה. "ותשא כל העדה, ויתנו את קולם, ויבכו העם בלילה ההוא. וילונו על משה ועל אהרון כל בני ישראל, ויאמרו עליהם כל העדה: לו מתנו בארץ מצרים, או במדבר הזה לו מתנו. ולמה ה' מביא אותנו אל הארץ הזאת לנפול בחרב. נשינו וטפינו יהיו לבז, הלא טוב לנו שוב מצרימה!..." [במדבר **יד**]

דור דעה זה, דור שראה בעיניו את המסות הגדולות, האותות והמופתים אשר עשה אלוקים בפרעה ובמצרים, ואשר עשה על הים, דור שנפתחו לפניו שמיים ושמי שמיים ויחזו את האלוקים וישמעו את קול ה' מדבר אליהם מתוך האש, דור שמלכו ואלקיו הפך לו מדבר ציה ושממה לגן עדן, דור שנתאוה לרשת את נחלת אבותיו והארץ המובטחת לו מפי אדון כל הארץ, והוא מודיעו לאמור: "ראה נתן ה' אלוקיך את הארץ – עלה רש ... אל תירא ואל תחת" [דברים **א**' 21] ... אותה שעה הוא עוזב בפעם אחת את כל אמונתו, מתייאש מתקוותו, הופך משושו לאבלו, ושירתו לבכיו – מה הסברו של מאורע זה? ועוד שאלות רבות וגדולות יש. הואיל והתמיהות כל כך גדולות ומרובות, אי אפשר לדרשן כפשוטן ורק

יום נעים!

בס"ד

יום **ג'**, **ז'** ב**אב** תש"ס (**8** באוגוסט)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

לגנאי בלבד, שכן הכתוב מעיד על ישראל שהוא **עם חכם ונבון** (דברים **ד'** 6). והרי לא נמצא בעולם עם שנואל כל כך ו**כולו יחד יצא מדעתו בפעם אחת**. הרי שצריך למצוא הסבר אחר למאורע קשה זה... [ספר התודעה] {ההמשך, בע"ה, יבוא}

יום נעים!